

Adéu, Racó Català i Comunidad Umbria

Un relat de: [unicorn_gris](#)

Sigui o no sigui com cal,
tot en la vida té un final.

Potser la gent no és perfecta,
però jo mai he estat ni sóc una persona molt popular,
almenys, segur, no en certs espais.

Als fòrums del Racó Català i de Comunidad Umbría,
malgrat les diferències com la llengua i la temàtica,
hi ha certes barreres que ells, per majoria,
d'acord amb els administradors, ells no volen trencar.

Els acords seus (no avalats per mi) són:

propaganda zero; tota propaganda és spam, inclosa la de webs no comercials,
les webs d'interès minoritari com la filosofia, pel foradet li fotria,
la mala educació sàdica no està massa obstaculitzada,
i tots a imitar els temes majoritaris, com si fossim una manada salvatge.

Les meves peticions son (o serien):

alguna propaganda; sense propaganda el Portal Perenne musti es queda,
la filosofia, una mica d'atenció no molestaria (i si ningú la visita, què voleu, per mi no cal),
la bona educació està, per norma, exigida,
i els temes majoritaris, si no m'interessen, a mi no se m'hauria d'obligar, que em fa empastifar.

Evidentment, amb tots aquests desacords, no puc pintar res en aquests fòrums.

A Umbria, perquè no dir-ho, faig alguna partideta com a director,
tinc poc èxit amb això però no armo grans problemes en les partides, no senyor.

Al Racó no vull ni anar-hi gens, perquè (i després es queixen de la meva propaganda)
en la seva web té una finestreta que deixa veure part dels fòrums, per a temptar,
i no sóc massoca, no senyor, no vull tenir ni suportar (ni haver de satisfer) la temptació.

Per tant, d'Umbria només les partides, i del Racó, adéu siau del tot senyor.

No vull dir que d'aquesta aigua no tornaré a beure,

però si us sóc franc, més aviat us ho podríeu creure que a vegades un mai més és suprem.

I la gent del Racó i d'Umbría, o això sembla,

m'han oblidat a mi com si ja ni existís,

si la meva fe no s'erra;

millor, perquè a ningú vull insultar però és que no els enyoro pas, ja veieu.

Però això ja és el passat (o part del mateix), ara cal pensar en el present i en el futur,

però del futur i del present, després (quan toqui) ja en parlaré,

o, en poques paraules de moment,

diré que el Facebook i Relats en Català m'estan esperant de nou de bon grat,

aquesta poesia en concret és per parlar (i per despedir-me) del passat del Racó i d'Umbría,

i per desitjar-los, en els seus temes i en el seu estil,

desitjar-los bona sort (i ho faig, malgrat tot, de tot cor

malgrat que potser, potser, no s'ho mereixin pas, els envalentonats de tant ¿bon? grat),

Adéu, gent de fe tant forta, jo vaig amb la cultura de pau,

i, suposo, al cel mos trobam.

Adéu, raconaires i umbrians, suposo que tots teníem els nostres objectius,

però, hi hagi o no malvats, no prou punts amb comú no vàrem poder trobar,

i com a diferents ningú (no ho nego, tampoc jo) ens volíem tolerar prou fort,

les diferències no ens varen fer prou complementaris, sinó que ens van enfrontar fins al fet actual,

potser no hi havia malvats, però les diferències sempre ens varen fer estar de mal grat.

Igual us faré algun article de tema vostre si la literatura ho exigeix,

però com a màxim no ho faré amb escreix,

Adéu, gent d'aquests espais, de mi aquest últim adéu em surt fora i nou aire m'entra,

i jo dic: "Visca sempre el Portal Perenne!!".